

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. KUŽL-30367/2018, sp. zn. KUSP-20274/2017/DOP/Mu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2020, č. j. 33 A 41/2018 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 5000 Kč; poplatek bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend, ze dne 18. 7. 2016, č. j. MMZL 086883/2016, sp. zn. MMZL-121495/2015-HH-PŘ-OOSA-3210/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku (dříve správního deliktu) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, tím, že jako provozovatel vozidla reg. zn. X v rozporu s § 10

odst. 3 uvedeného zákona nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (výrok I.). Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč (výrok II.).

[2] Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. KUZZL-75534/2016, sp. zn. KUSP-57073/2016/Dop/Bl (dále též jako „původní rozhodnutí“), postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změnil prvostupňové rozhodnutí. Opravil chybné odkazy na zákonná ustanovení obsažená ve výroku o vině (výrok I.); dále upravil výrok o sankci, resp. trestu rovněž opravou odkazů na nesprávně uvedené zákonné ustanovení a současně přistoupil ke změně uložené pokuty, kterou snížil z 2000 Kč na 1800 Kč (výrok II.). Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 19. 4. 2018, č. j. 30 A 8/2017 - 36, žalobě zčásti vyhověl. Soud přisvědčil žalobní námitce mířící proti výroku o změně výše uložené pokuty, neboť žalovaný nepřipustně zohlednil procesní postup žalobce jako přítěžující okolnost. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016 proto ve výroku II. zrušil a v této části mu věc vrátil k dalšímu řízení; ve zbytku žalobu zamítl. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018 - 36, zamítl.

[3] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), v souladu právním názorem vysloveným v rozsudku krajského soudu č. j. 30 A 8/2017 - 36 prvostupňové rozhodnutí změnil ve výroku II. tak, že nově rozhodl o snížení původně uložené pokuty ve výši 2000 Kč na částku 1500 Kč. Žalovaný výslovně dodal, že povinnost náhrady nákladů řízení zůstala zachována beze změny. Po zohlednění závěrů rozsudku č. j. 30 A 8/2017 - 36 napadené rozhodnutí sestávalo ze změny výroku I. prvostupňového rozhodnutí v podobě opravy příslušných zákonných ustanovení (výrok I. napadeného rozhodnutí), změny výroku II. prvostupňového rozhodnutí v podobě snížení pokuty z částky 1800 Kč na 1500 Kč (výrok II. napadeného rozhodnutí) a potvrzení povinnosti k úhradě nákladů správního řízení (výrok III. napadeného rozhodnutí).

[4] Také proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud zamítl v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“). Žalobce namítl, že žalovaný nemohl vydat napadené rozhodnutí, neboť tomu bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. Krajský soud dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí o správním trestu byl přímo dotčen změnou obsaženou ve výroku II. původního rozhodnutí žalovaného; nelze proto tvrdit, že výrok o trestu obsažený v prvostupňovém rozhodnutí v původním znění nabyt právní moci. Žalovaný byl oprávněn rozhodnout v napadeném rozhodnutí o uloženém trestu, k tomuto postupu jej ostatně krajský soud rozsudkem č. j. 30 A 8/2017 - 36 výslovně zavázal. Zrušením výroku II. napadeného rozhodnutí se v tomto rozsahu přestupkové řízení vrátilo do stádia odvolacího řízení před vydáním rozhodnutí o odvolání a žalovaný tak mohl posoudit zákonnost trestu uloženého dotčeným a doposud nepravomocným výrokem prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku, že žalovaný nemohl ve výroku napadeného rozhodnutí uložit povinnost k náhradě nákladů správního řízení podle správního řádu, a to s odkazem na speciální právní úpravu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti

pokračování

za přestupky“). Neztotožnil se asi s námitkou týkající se uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti zdůraznil, že žalovaný i krajský soud ve věci již jednou rozhodovali; po právní moci rozsudku č. j. 30 A 8/2017 - 36 zůstal výrok I. (výrok o vině) původního rozhodnutí nezrušen a nabyt právní moci. Po zrušení výroku II. (výrok o trestu) původního rozhodnutí žalovaného krajským soudem tak existovalo prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok byl změněn výrokem I. žalovaného, čímž byla podle názoru stěžovatele věc skončena. Žalovaný již nebyl oprávněn dodatečně rozhodovat o tom, že rozhodnutí se dále mění ve výroku II., tj. výroku o trestu. Výrok I. původního rozhodnutí žalovaného, který nabyt právní moci, totiž založil překážku věci rozhodnuté. Žalovaný ovšem následně vydal napadené rozhodnutí, jímž změnil výrok o trestu, přestože původní výrok vylučoval další rozhodnutí ve věci. Podle stěžovatele není možné ani to, aby žalovaný rozhodoval o jednom odvolání více výroky. Po vydání rozsudku č. j. 30 A 8/2017 - 36 tak nastala situace, kdy žalovaný rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí jen v části, ve zbytku jej tedy potvrdil. Ve věci proto nebylo možné dále rozhodovat, neboť výrok I. napadeného rozhodnutí představoval rozhodnutí o odvolání, nabyt právní moci, a založil tak překážku věci rozhodnuté.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Kasační námitka stěžovatele spočívá v tvrzení, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté. Stěžovatel tvrdí, že po částečném zrušení původního rozhodnutí žalovaného prvním z rozsudků krajského soudu existovalo prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok I. byl změněn výrokem I. žalovaného, čímž byla věc skončena a žalovaný již nebyl oprávněn dodatečně rozhodnout o tom, že rozhodnutí se dále mění ve výroku II.

[10] Stěžovatel však opomíjí, že v důsledku (částečného) zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu dochází k „obživnutí“ odvolacího řízení v rozsudkem vymezeném rozsahu. Zrušením rozhodnutí či jeho části se řízení před správním orgánem opět dostává do fáze, kdy dosud nebylo rozhodnuto o podaném opravném prostředku. Správní soud tak zrušujícím rozsudkem věc vrací do procesního stádia odvolacího řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 Afs 103/2015 - 61). Slovy usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, „zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním

rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost“. Právní názor vyslovený soudem ve zrušujícím rozsudku je pro správní orgán závazný; pokud soud neshledal některou z žalobních námitek důvodnou, není správní orgán zásadně povinen posouzení této otázky měnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008 - 67). Shodně lze poukázat také na závěry odborné literatury, podle nichž, „*kdyby žalovaný správní úřad nedbal názoru soudu, je jeho nové rozhodnutí nezákonné již proto, aniž je třeba rekurovati zpět k právní normě, na níž zrušovací nález soudní spočívá*“ (Hoetzel, J. *Československé správní právo. Část všeobecná*. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 416).

[11] Aplikováno na nyní posuzovanou věc, krajský soud rozsudkem č. j. 30 A 8/2017 - 36 v části vymezené zrušujícím výrokem (výrok I. uvedeného rozsudku, jímž soud zrušil původní rozhodnutí žalovaného ve výroku II.) věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem. Věc se v důsledku tohoto rozsudku vrátila do stádia odvolacího řízení, a nebyla tedy dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, jak tvrdí stěžovatel. Žalovaný byl proto povinen v soudem stanoveném rozsahu ve věci opětovně rozhodnout o uložení trestu, a to v souladu s právním názorem, k němuž krajský soud při hodnocení tohoto výroku dospěl. Stěžovatel se mylí, pokud tvrdí, že po částečném zrušení rozhodnutí žalovaného prvním rozsudkem krajského soudu existovalo pravomocné rozhodnutí žalovaného v částečně změněné podobě, tedy pouze s pozměněným výrokem o vině, aniž by žalovaný současně rozhodl o trestu. Rozhodnutí nemohlo za popsané procesní situace nabýt právní moci, neboť opětovně „obživlé“ odvolací řízení nebylo dosud skončeno. Žalovaný by současně neměl příležitost zohlednit právní závěry krajského soudu a své rozhodnutí jim přizpůsobit.

[12] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že ve výrokové části rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, se kromě výroku o vyslovení viny uvede mj. „*druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty*“ [§ 93 odst. 1 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Výrok o vině tedy podmiňuje výrok o trestu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005 - 90). K otázce oddělitelnosti výroku o vině a o trestu Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry citovaného rozsudku č. j. 2 As 175/2018 - 36 (zejm. body 11 až 14 rozsudku).

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž žalovaný nemohl o odvolání stěžovatele rozhodnout více výroky. Podle § 68 odst. 2 správního řádu může výroková část rozhodnutí obsahovat jeden nebo více výroků. Podle § 93 odst. 1 správního řádu platí, že není-li v hlavě VIII (úprava odvolacího řízení) správního řádu uvedeno jinak, použijí se pro řízení o odvolání obdobně mj. ustanovení hlavy VI (úprava průběhu řízení v prvním stupni) části druhé správního řádu. Podle § 71 odst. 1 písm. c) správního řádu je pak označení výroků rozhodnutí o odvolání jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Není důvodu, proč by odvolací správní orgán nemohl o odvolání jediného účastníka – tam, kde je to vhodné – rozhodnout několika výroky, a to zcela v souladu s § 90 odst. 1 správního řádu. Takový postup bude přicházet v úvahu zejména tehdy, pokud odvolání směřuje proti rozhodnutí s více výroky. Odvolací správní orgán pak může ve vztahu k některým z výroků odvolání zamítnout a v tomto rozsahu část

pokračování

rozhodnutí potvrdit, ve vztahu k jiným výrokům naopak část rozhodnutí zrušit či změnit. Pokud odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí (§ 90 odst. 5 správního řádu).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož neshledal ani vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musel přihlídnout i bez návrhu, kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, pokud neshledal důvody pro jeho nařízení.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[16] Podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. K zaplacení soudního poplatku v nyní souzené věci došlo dvakrát. První zaplacení soudního poplatku, k němuž je na č. l. 17 založen první záznam o složení soudního poplatku, ve svém důsledku způsobuje zánik poplatkové povinnosti účastníka řízení jejím splněním. Druhé zaplacení soudního poplatku stěžovatelem, k němuž je na č. l. 26 založen druhý záznam o složení, tak bylo učiněno tím, kdo k tomu nadále nebyl povinen. Nejvyšší správní soud tak rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5000 Kč stěžovateli k rukám jeho zástupce v zákonné lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu